

Arrest

nr. 96 142 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 hebben ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 oktober 2009 elk een asielaanvraag in, waarbij zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 oktober 2011, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 21 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arresten met nummers 73 977 en 73 978 van 26 januari 2012 weigert ook de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze worden per aangetekend schrijven van 30 maart 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht.

1.7. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 23 april 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 26 september 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die zijn gesteld in dezelfde bewoordingen, luiden als volgt:

"[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve dient erop gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekers per aangetekend schrijven van 30 maart 2012 reeds elk een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van de huidige vordering bestreden bevelen om het

grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers betogen ter zitting dat de vraag naar het belang dat zij nog hebben bij het aanvechten van huidige bestreden beslissingen samenhangt met de uitspraak van de Raad in het kader van het beroep tegen de eveneens op 11 september 2012 genomen beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, doch dit betoog kan niet worden aangenomen. Zelfs ingeval de Raad zou overgaan tot een nietigverklaring van voormelde beslissing volgt hieruit immers nog niet dat er geen sprake meer zou zijn van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten en een dergelijke nietigverklaring heeft verder ook geen gevolgen voor de verblijfssituatie van verzoekers als dusdanig. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij nog een belang hebben bij het beroep tot nietigverklaring, vergezeld van een accessoire vordering tot schorsing, ingesteld tegen de *in casu* bestreden beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

3.2. Niettemin stelt de Raad vast dat verzoekers de schending inroepen van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bepalingen van dit Verdrag primeren op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast ook een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van voormelde Verdragsbepalingen wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissingen met de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

3.3. Waar verzoekers de schending van artikel 5 van het EVRM in het hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad op dat verzoekers er zich toe beperken te verwijzen naar deze Verdragsbepaling doch dat een concrete uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissingen artikel 5 van het EVRM zouden miskennen. Er wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissingen het recht op vrijheid en veiligheid van verzoekers in het gedrang brengen. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM is dan ook niet ontvankelijk.

3.4. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Het louter stellen, zoals verzoekers *in casu* doen, dat “*verwerende partij zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst*”, zonder dit betoog ook maar op enige manier te onderbouwen met concrete gegevens die eigen zijn verzoekers hun situatie en met draagkrachtige stukken waaruit minstens een begin van bewijs blijkt dat dit risico aanwezig is, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoekers beperken er zich toe te stellen dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in het herkomstland of naar de medische toestand van verzoekster, doch brengen zelf geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Armenië op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoekers ook niet vaststellen dat verweerder tekort is gekomen in zijn plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken.

Bovendien dient te worden gewezen op de arresten met nummers 73 977 en 73 978 van de Raad van 26 januari 2012 waarbij verzoekers, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij brengen ook geen nieuw elementen in deze zin aan.

Daarnaast stelt de Raad eveneens vast dat de medische problemen van verzoekster reeds werden onderzocht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 16 maart 2012 besliste dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond was. Verweerder steunde zich hierbij op een advies van een ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2012 waarin deze vaststelde dat de aandoening van verzoekster weliswaar ernstig is in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet doch dat zij kan reizen, geen nood heeft aan mantelzorg en de behandeling die zij vereist beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer besloot dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de behandeling mogelijk is in het herkomstland, Rusland, en er vanuit medisch oogpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Dit besluit werd door verweerder overgenomen in zijn beslissing van 16 maart 2012. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen bij arrest met nummer 96 141 van 30 januari 2013. Hierbij werd onder meer de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet weerhouden. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 23 april 2012 weliswaar een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de medische problemen van verzoekster, doch deze aanvraag werd door verweerder eveneens op 11 september 2012 onontvankelijk verklaard. De loutere nietigverklaring van deze laatste beslissing is ook niet voldoende om *in casu* te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, nu hierbij enkel de vraag voorligt of verweerder op wettige wijze besloot tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Gelet op wat voorafgaat tonen verzoekers niet met concrete argumenten een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.4. Een schending van de artikelen 3 of 5 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS